

nobis, Apostolo teste, ad Heb. 9. In hebræo est, sedebit, siue sedet in æternum in conspectu Dei; vt intelligamus, Christum permanere sedendo, vt decet Regem, non afflicto more Ministrorum. Misericordiam, & veritatem eius quis requireret? id est, misericordiam, qua redemit genus humanum; & veritatem, qua promissa seruaui, & seruat, quis inuestigabit? Sunt enim abyssus multa, ac vt Apostol. dicit ad Ephes. 3. Charitas Christi supereminet scientiæ, id est, maior est, quàm intelligi possit. Ita exponunt Theodoretus, & Euthymius. S. Hilarius, & S. Hieron. hunc sensum esse volunt, Misericordiam, & veritatem eius nemo requireret, quia presto erit omnibus. In hebræo habetur, Misericordiam, & veritatem para, seruabunt eum. Sed Septuaginta vocem man, para, legerunt, mi, quis. & verbum, natfar, quod significat seruare, ipsi interpretari solent, scrutari, vt perspicuum ex Psalm. 118. v. 2. & alibi sæpè. Itaque dubium esse non debet, quin significet etiam quærere, inuestigare, scrutari: alioqui non tam constanter Septuaginta viri doctissimi ita redderent: sed mirum est, quàm variè legant Patres pronomen additum in hebræo. nam Sanctus Hilarius legit, Quis requireret eorum. Sanctus Augustinus, Quis requireret ei. Sanctus Hieronymus in commentario, Qui requireret eius; at in versione ex hebræo legit, eum. Septuaginta omiserunt pronomen in fine verbi; sed addiderunt ad nomen, veritatis, veritatem eius quis requireret. Et sine dubio versio Septuaginta Interpretum optima, & clarissima est. Ad litteram ex hebræo sic verti deberet, Misericordiam, & veritatem quis requireret eum? & sensus est, Misericordiam, & veritatem quis requireret ab eo, vel in eo? quem sensum optimè reddiderunt Septuaginta, dicentes, Misericordiam, & veritatem eius quis requireret?

VIII. Sic psalmum dicam nomini tuo in sæculum sæculi: vt reddam vota mea de die in diem.

Quia misericordia Domini Christi tam

abundanter mihi adest, & veritas eius tam certa est, vt nõ sit opus eam requirere; ego sic psallam nomini tuo in sæculum sæculi, id est, laudabo te Deum meum, non hic in terris tantum, sed etiam in cœlis, æternis hymnis, & canticis celebrabo: vt hoc modo reddam vota gratiarum actionis de die in diem. i. omnibus diebus præsentibus, & futuris, vsque ad eum diem, cui nox nulla succedet. Potest etiam sic accipi, sic psallam voce nomini tuo semper, vt etiam opere impleam promissa mea, legem tuam semper, & vbiq; seruando; sed prior expositio, quæ sancti Hilarii est, magis probatur.

PSALM. LXI.

Titulus, & Argumentum.

In finem pro Idithum, Psalmus Dauid.

DE hoc titulo diximus in explicatione Psalmi tricesimi octauis. Argumentum Psalmi est exhortatio ad patientiam in aduersis, & confidentiam in Deo; cuius occasione agitur de vana confidentia in diuitijs.

EXPLICAT. PSAL. LXI.

Nonne Deo subiecta erit anima mea? ab ipso enim salutare meum.

Vir iustus grauiter impugnatus à concupiscentijs variis, quarum quælibet animum humanum sibi subiicere satagit, fortiter reluctans clamat, Nonne Deo subiecta erit anima mea? id est, nonne æquum est, & mihi vtilius, vt Deo subiiciar, quàm dominatui auaritiæ, vel superbiæ, vel luxuriæ? ab ipso enim salutare meum. Nam concupiscentiæ, quæ mihi dominari affectant, nullum stipedium aliud polliceri possunt, nisi mortem sempiternam. Deus autem salutem pollicetur, & certissimè præstabit, si fidelem illis subiectionem, & obedientiam exhibebo. In hebræo ad litteram legitur, Attamen ad Deum silebit anima mea, quia ab ipso salus mea. sed idem est sensus; est enim ac si dicat, quamuis multa mihi dominari velint, tamen anima mea soli Deo subiecta